

РЕШЕНИЕ

№ 3195

гр. София, 24.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 16.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **12471** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр с чл.30а от ЗООРПСМ.

Образувано е по жалба на Г. В. П. от [населено място] срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка №19—4446-0032/17.10.2019 година на Заместник-началник 01 РУ при СДВР,с която последният на основание чл.30,ал.1,т.1 от ЗООРПСМ наложил на Г. В. П. от [населено място] забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от една години на основание чл.25,ал.1 от ЗООРПСМ

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на обжалваната заповед.Твърди се, че при издаване на заповедта са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и нарушения на материалния закон, както и липса на компетентност у издателя на заповедта, предвид обстоятелството, че няма приложени никакви доказателства,че лицето,издало заповедта е надлежно оправомощено да издава заповеди за налагане на този вид ПАМ. Посочва се още, че както АУАН, така и издаденото Наказателно постановление, както и издадената заповед не отговарят на изискванията на чл.40 и чл.42 от ЗАНН и в частност изискването на закона е АУАН да бъде съставен в присъствието на свидетели и липсата на съществени реквизити прави издадения АУАН такъв при допуснати съществени нарушения на административно

производствените правила.Твърди се още,че в заповедта не е посочено правното основание на заповедта и най- вече не е ясно какво точно нарушение оспорващият е извършил, като актосъставителят не е имал правомощия да съставя АУАН и няма доказателства за извършеното нарушение. Иска се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание,оспорващият Г. В. П.,редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Т., редовно упълномощен.

Ответникът по оспорването-Заместник-началник 01 РУ при СДВР,редовно и своевременно призован, се представлява от юриконсулт Г., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 812 ОК-1941/05.06.2015 година на Министър на вътрешните работи Б. Р. Р. на длъжност-Главен инспектор е преназначен на длъжността-Заместник- началник на 01 РУ при СДВР със специфично наименование-Комисар, считано от датата на встъпване в длъжност. Б. Р. Р. е встъпил в длъжност на дата 09.06.2015 година.

Със Заповед №225з-701/21.09.2018 година Началник 01 РУ при СДВР определил длъжностни лица да издават заповеди за налагане на ПАМ по Закона за опазване на обществения ред при провеждане на спортни мероприятия- Заместник – началник 01 РУ при СДВР, Началници на сектори“ ОП“, „ПКП“, „ ПИП“ и „ Разследване в 01 РУ“ при СДВР.

На 17.10.2019 година е изготвена Справка до 01 РУ при СДВР от Началник сектор „ ОП“ ,в която е посочено, че преписка рег. № 513р-83603/17.10.2019 година по описа на 01 РУ при СДВР е образувана във връзка с възникнали инциденти по време на футболната среща между националните отбори на България и Англия, проведена на 14.10.2019 година на Национален стадион В. Л.- [населено място] с начален час 21,45 часа и нарушения на обществения ред, изразяваща се в отправяне на обидни реплики и жестове към присъстващи на стадиона лица, както и носене на маски и действия за напълно прикриване на лицето или части от него, което затруднява разпознаването и същата е изпратена в 01 РУ – СДВР за проверка и отношение и с оглед установяване на данни за осъществен състав на престъпление по чл.325,ал.1 от НК във връзка с горепосоченото на 17.10.2019 година в 01 РУ при СДВР е задържано лицето Г. В. П. и от същия е снето писмено обяснение, а след запознаване с материалите по горепосочената преписка и извършена допълнителна проверка в 01 РУ – СДВР са установени данни за нарушаване разпоредбите на чл.21 от ЗООРПСМ- противобществена проява/ спортно хулиганство/, която съставлява престъпление по смисъла на НК и е предложено преписката да бъде изпратена на СРП.

На 17.10.2019 година с Постановление на СРП е отказано да бъде образувано досъдебно производство по пр.пр.№ 49373/2019 година по описа на СРП, посочено е препис от постановлението и преписката да се изпрати на 01 РУ- СДВР за сведение и за провеждане на производство срещу нарушителя- Г. В. П. по

ЗООРПСМ.

На 17.10.2019 година срещу оспорващия е съставен АУАН по Закона за опазване на обществения ред при провеждането на спортни мероприятия № 4446 за извършено от него нарушение на чл.21,т.7 от ЗООРПСМ, като АУАН е подписан от нарушителя без възражения на същата дата.

На 17.10.2019 година е издадено Наказателно постановление № 4446, с което на Г. В. П. за извършено от него нарушение на чл.21,т.7 от ЗООРПСМ е наложена глоба в размер на 1000 лева.

На 17.10.2019 година, Заместник-началник на 01 РУ при СДВР издал оспорената Заповед за налагане на ПАМ № 19-4446-0032, с която наложил на Г. В. П. – забрана за спортни мероприятия за срок от една година.

Заповедта е връчена лично срещу подпис на оспорващия на 17.10.2019 година.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София- град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.145,ал.1 от АПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от оспорване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ №19-4446-0032/17.10.2019 година на Заместник-началник 01 РУ при СДВР представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При преценката, съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуалноправните и материално-правните предпоставки за издаването му и съобразен ли е актът с целта на закона.

В разглеждания случай, оспорената заповед е издадена от компетентен орган-това е Заместник-началник 01 РУ при СДВР, на когото изрично нормата на чл.30,ал.1,т.1 от ЗООРПСМ е предоставила правото в срок не по-късно от 24 часа от съставянето на акта по чл. 26, ал. 1 началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице: да издаде наказателно постановление и заповед за налагане на принудителна административна мярка забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина в случаите по чл. 21, т. 1 – 10. Правомощието на Началника на съответното РУ по местоизвършване на нарушението е законово въздигнато. От доказателствата по делото също е установено, че заповедта е издадена от лицето Б. Р. Р.- Заместник-Началник 01 РУ при СДВР и то по силата на изричана Заповед № 2253-701/21.09.2018 година на Началник 01 РУ при СДВР, с която последният е делегирал правомощията да издава заповед за налагане на ПАМ по реда на ЗООРПСМ и заповедта е издадена от лице, на което е делегирано правомощието да издава заповеди по реда на ЗООРПСМ. Тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято

компетентност поначало е решаването на съответния проблем.Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна.Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия,не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа,на когото са делегирани правомощията.

За разлика от делегирането,заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период,заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган. Наред с това, местоизвършване на нарушението –Национален стадион,, В. Л.“ попада в обслужваната от 01 РУ СДВР територия, обхващаща три административни столични района:С.,С. и Изгрев. Населението на територията на 01 РУ СДВР е около 166 000 души. На територията на 01 РУ СДВР се намират сградите на редица министерства, посолства и агенции. Наличието на основни за столицата спортни съоръжения, обуславя необходимостта от пряко участие в охраната на спортни и културни мероприятия. Националният стадион „ В. Л.“ се намира в С., [улица], №38/ и безспорно попада в район С. на Столична община,а от там и в територията,обслужвана от 01 РУ при СДВР.

В Чл. 9 от Правилника за устройството и дейността на МВР е посочено, че в областните дирекции на МВР може да се създават отдели, сектори, районни управления (РУ), участъци и други звена от по-нисък ранг в зависимост от задачите и дейността им. Областната дирекция на МВР в С.-град се нарича Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).Районите на действие на областните дирекции на МВР се определят с акт на Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи. По силата на чл. 26 от Правилника, Районното управление в областната дирекция на МВР се ръководи от началник, който е пряко подчинен на директора на областната дирекция. Началниците по ал. 1 и 2 осъществяват общото и непосредственото ръководство, като ръководят, планират, организират и отговарят за дейността на подчинените им звена; организират изпълнението на задачите, поставени от горестоящите им органи, отговарят за дейността на ръководените от тях звена пред директора на областната дирекция и пред неговите заместници – съобразно възложените им функции,съответно пред началника на районното управление, осъществяват взаимодействие на съответната територия с други структури на МВР, с други органи на държавна власт и на местно самоуправление съобразно функционалната си компетентност, отговарят за стопанисването на предо-ставените на управленията и участъците имоти и вещи – държавна собственост,налагат административни наказания и прилагат принудителни административни мерки в

предвидените от закон случаи. В изпълнение на функциите си по ал. 3 началниците по ал. 1 и 2 издават заповеди.

В чл. 2 от ЗМВР е доуточнено, че дейността на МВР е насочена към защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението, а в чл. 6.от ЗМВР е доуточнено, че Министерството на вътрешните работи извършва следните основни дейности- оперативно-издирвателна, охранителна,. разследване на престъпления,осигуряване на пожарна безопасност и защита при пожари, бедствия и извънредни ситуации, осигуряване на достъп на гражданите до службите за спешно реагиране чрез Националната система за спешни повиквания с единен европейски номер 112 (ЕЕН 112), информационна,контролна, превантивна,. административнонаказателна и предоставяне на административни услуги. По силата на чл.14 от ЗМВР,охранителната дейност е дейност по опазване на обществения ред и осигуряване безопасността на движението по пътищата в Република България, като дейността по ал. 1 се осъществява от полицейските органи съобразно компетентността им чрез патрулно-постова дейност, териториално обслужване на населението, наблюдение на държавната граница, специфична охранителна дейност за участие в мерките за постигане на летищна сигурност в обществените зони и периметъра на летищата и прилагане на компенсирани мерки,. охрана на обекти по чл. 92, ал. 1 и 2, обекти на МВР и дипломатически представителства,осигуряване на обществения ред при провеждане на мероприятия, конвоиране и съпровождане на лица в страната и в чужбина,освобождаване на заложници, задържане и обезвреждане на извършители на престъпления, откриване, идентифициране и неутрализиране на взривни устройства и взривни вещества,извършване на физикохимическо изследване и експертна оценка на взривни устройства и техните елементи, взривни вещества, документи и непознати вещества. В чл.31 от ЗМВР е доуточнено ,че административнонаказателна дейност се осъществява от органите на МВР в предвидените от закон случаи чрез установяване на административни нарушения и налагане на административни наказания, прилагане на принудителни административни мерки. В тази насока, неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че заповедта е издадена от некомпетентен орган. Компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси,с които той е оправомощен да се занимава,както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически/административни актове/,компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи,възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции.Най-често,компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер,предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове-чл.146,т.1 АПК/

В този смисъл заповедта е издадена от компетентен орган. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия- адвокат Т. че АУАН, НП и

Заповедта не отговаря на изискванията на чл.40 и чл.42 от ЗАНН. На първо място, вярно е, че съгласно чл. 30,ал.1 от ЗООРПСМ в срок не по-късно от 24 часа от съставянето на акта по чл. 26, ал. 1 началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице издава наказателно постановление и заповед за налагане на принудителна административна мярка забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина в случаите по чл. 21, т. 1 – 10, но също така е вярно че наказателното постановление и заповедта за налагане на принудителна административна мярка са два различни акта, които се подчиняват на различен правен режим. Наказателното постановление не е и не може да бъде административен акт, то винаги и безусловно е правораздавателен акт, с който се слага край на едно административно- наказателно производство. Административните наказания се налагат от изпълнителни органи,на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система.При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая,административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността,а не институционално,тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/.Наред с това,дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност,не представлява административна дейност,а юрисдикционна такава /със забележка относно казаното по-горе/. На следващо място, правната уредба на НП се съдържа в ЗАНН, а не в АПК и в ЗАНН няма препращане към АПК относно издаването, съдържанието и обжалването на НП. Дори и да е издадено от некомпетентен орган, наказателното постановление не се обявява за нищожно, а се отменя като незаконосъобразно/ аргумент от разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, според която правомощията на районния съд са да отмени, да потвърди или измени наказателното постановление, а не да го обяви за нищожно. С АУАН се установява нарушението и нарушителят, а с НП се ангажира административно наказателната отговорност на нарушителя. АУАН се съставя от определени длъжностни лица и има задължителни реквизити, посочени в чл.42 от ЗАНН. Реквизитите на наказателното постановление са посочени в чл.57 от ЗАНН,а издателят на наказателното постановление е посочен в съответния закон/ какъвто е процесният случай. И АУАН, не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК, а се подчинява на правната уредба на ЗАНН и в частност следва да отговаря на изискванията на чл.42 от ЗАНН и най- същественото за АУАН е това,че с него се поставя началото на едно административно- наказателно производство ,което е различно от производството по издаване на индивидуални административни актове.В тази насока, неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати съществени нарушения на административно- производствените правила, защото производството по оспорване на заповедта за налагане на ПАМ- Забрана за посещение на спортни мероприятия се развива по правилата на АПК и съдът- съответният административен и то като първа инстанция не притежава правомощия да установява законосъобразност,респективно незаконосъобразност на съставения АУАН и НП и да разглежда дали при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати или не съществени нарушения на административно-производствените правила. Тези доводи и съждения на адвокат Т. биха били относими в друго производство- по обжалване на Наказателното постановление пред СРС, но не и пред АССГ, който действа като първа инстанция в производството по оспорване на

заповед за налагане на ПАМ. Налагането на ПАМ по силата на закона може да се налага наред със санкцията на лицето, налагана по административно-наказателен ред, а наред с това административната отговорност е самостоятелна и независима от административно-наказателната на същото лице, защото двете отговорности/като вид юридическа отговорност/са независими и самостоятелни такива и не се намират в отношение на поглъщане. ПАМ са различни от административните нарушения и от административните наказания. Административната принуда е психическо или физическо въздействие върху съзнанието и поведението на адресатите на административно-правната норма, тя е правова принуда/нормативно установена е/, вид държавна принуда и се реализира с индивидуални административни актове, които имат персонално определени адресати. ПАМ са действия по прилагането на диспозицията на административно-правната норма, а административните наказания-са действия по прилагане на нейната санкция, административните наказания се прилагат само при извършено административно-нарушение, а ПАМ и при опасност от нарушения и дори за предотвратяване на вредните последици от юридически събития/бедствия, епидемии и други/. Принудителните административни мерки имат временен характер и не са вид наказание. Настоящото производство е административно, а не административно-наказателно. Следва да бъде отбелязано, че наказателните постановления се обжалват по реда на ЗАНН пред съответния районен съд, който е първа инстанция, още повече, че от една страна, наказателното постановление не е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, а правораздавателен такъв и с издаването му се слага край на едно административно-наказателно производство. От друга страна, административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/. Дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност макар и да представлява административна дейност, не може да обуслови наличие на преюдициалност между заповедта за налагане на ПАМ и наказателното постановление.

Това е така, защото в най-общ смисъл компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/, компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове-чл. 146, т. 1 АПК. В конкретния случай, заповедта е издадена от органа, който притежава правомощия да издава Заповеди за налагане на ПАМ по реда на ЗООРПСМ и то по силата на изрично

делегиране на правомощия от Началник 01 РУ при СДВР.

Заповедта не отговаря на изискванията за форма и не съдържа предвидените в чл.59 АПК задължителни реквизити и е немотивирана, като в нея не са посочени мотивите защо и въз основа на какво органът определя забрана за посещение на спортни мероприятия за този срок и в какво се изразява спортното хулиганството на оспорващия и въз основа на какво е установено това спортно хулиганство. В редица свои съдебни решения ВАС е приел, че излагането на мотиви в заповедта за налагане на ПАМ при определяне продължителността на срока на наложената ПАМ е задължително, за да може да се извърши преценка за съответствието на акта с целта на закона в изпълнение изискването на [чл. 146, т. 5 от АПК](#). В конкретния случай, на първо място органът, издал заповедта изобщо не е мотивирал защо определя този срок от две години. Вярно е, че според чл. 25 от ЗООРПСМ. (Изм. - ДВ, бр. 65 от 2018 г.) за извършени противообществени прояви по [чл. 21, т. 1 - 10](#) се налага глоба от 1000 до 2000 лв. и забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина за срок от една до две години и забраната е наложена в максималния срок на предвидената граница на закона, но това не освобождава административният орган от задължението да мотивира защо налага този срок в случая от две години. Наред с това в самата заповед няма посочване въз основа на какво е приел административният орган, че оспорващият е извършил посоченото в заповедта спортно хулиганство, нито пък има препращане към други доказателства, явяващи се част от административната преписка. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издаването. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена в нарушение на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който

актът препраща и който се намира в административната преписка. В конкретния случай, административният орган се е задоволил да посочи в административния акт само, че оспорващият е извършил хулиганство/ показване на среден пръст/ без да са посочени ясни мотиви в какво се изразява хулиганството. От самата заповед не може да се установи защо и въз основа на какво административният орган е издал заповедта. Мотивите дават възможност на по-горестоящия административен орган и на съда да извършат проверката за законосъобразност на акта. В настоящия случай, по същество липсват мотиви към издадената заповед, тъй като в нея не са посочени фактическите и правните основания на органа. Това е съществено нарушение, което е довело до неспазване на изискванията за форма и съставлява самостоятелно основание за отмяна на оспорения акт по смисъла на [чл. 146, т. 2 от АПК](#).

При издаването на заповедта, административният орган е спазил процесуално правните разпоредби, но е нарушил материално- правните на ЗООРПСМ.

Разпоредбата на чл. 25, ал. 1. от ЗООРПСМ, сочи че за извършени противообществени прояви по [21, т. 1 - 10](#) се налага глоба от 1000 до 2000 лв. и забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина за срок от една до две години. По аргумент от нормата на чл. 21, ал. 1 от ЗООРПСМ, Противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на този закон е проява, която не съставлява престъпление по смисъла на [Наказателния кодекс](#) и е извършена в спортния обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект във връзка със спортното мероприятие, изразяваща се във носене на знамена, плакати и транспаранти, на които са изобразени текстове, изображения, абривиатури и символи, подтиквачи към омраза и насилие, съдържащи обидни квалификации или олицетворяващи идеологии, обявени за противозаконни, отказ за изпълнение на разпорежданията на отговорните за спортното мероприятие лица, ангажирани със сигурността и безопасността, или на полицейските органи, преодоляването на преградни приспособления, конструкции и съоръжения, намиращи се в спортния обект или спортната зона, нахлуване на спортния терен, паленето и поддържането на огън, хвърлянето на предмети, носенето на маски и действия за напълно прикриване на лицето или на части от него, което затруднява разпознаването, отправянето на ругатни, други неприлични изрази, жестове и поведение, които са особено вулгарни, както и изрази и скандирания, насаждащи омраза на расова, етническа или религиозна основа, носенето на оръжие и предмети, които могат да се използват като оръжие; боеприпаси; спрейове със защитен газ, с разяждащи или с оцветяващи вещества; сигнални ракети, взривни устройства, пиротехнически изделия и други общоопасни средства, отделни техни съставки; наркотични и други упойващи вещества, както и други вещества и предмети, които могат да бъдат опасни за живота и здравето на околните, предизвикване или участие в сбивания;

В чл. 30., ал. 1 от ЗООРПСМ е визирано, че в срок не по-късно от 24 часа от съставянето на акта по [чл. 26, ал. 1](#) началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице, а от доказателствата по делото е видно, че срещу оспорващия е издаден АУАН на дата 29.07.2019 година.

Предпоставка за налагането на този вид ПАМ е наличието на административно нарушение, изразяващо се хулиганство и за да е налице нарушение на посочената разпоредба, следва да са налице няколко предпоставки, а именно: да е извършена конкретна проява, в случая изразяваща се в спортно хулиганство/ носен на маска, която прикрива лицето и пречи за разпознаване на лицето, същото да е извършено в спортния обект или в спортната зона преди, по време или

непосредствено след спортното мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект и да е извършена във връзка със спортното мероприятие. В конкретния случай, съдът намира, че не е доказано по безспорен начин и няма препращане към доказателствата, събрани в административната преписка, че оспорващият е извършил спортно хулиганство и как и въз основа на какво е приел административният орган, че е налице извършено спортно хулиганство/ носене на черна маска, която прикрива лицето/ Волята на органа е неясна и от нея не може да се установи в какво точно се изразява спортното хулиганство, няма и препращане към други доказателства, които са послужили като основание за издаване на заповедта и от които съдът и оспорващият да могат да направят извод за това в какво се изразява спортното хулиганство. Заповедта за налагане на ПАМ е издадена на основание чл. 41, т. 1, вр. чл. 25, ал. 1 [ЗООРПСМ](#), които разпоредби предвиждат, че една от двата вида принудителни административни мерки по този закон е забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина, като срокът за налагане на ПАМ-забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина е от една до две години. Законът задължава административния орган, който установи извършено нарушение на [ЗООРПСМ](#) по съответния ред и след издаване на АУАН, да състави освен НП да издаде и Заповед за налагане на ПАМ, като не е предоставена оперативната самостоятелност на органа да преценява дали да приложи ПАМ или не и затова заедно с издаденото НП е издадена и Заповед за налагане на ПАМ, но същата следва да отговаря на изискванията за редовно действие, а в случая заповедта, с която е наложена забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от една година изобщо не отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и подлежи на отмяна.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по оспорването за присъждане на разноски е неоснователна. Оспорващият не е заявил искане за присъждане на разноски.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД за налагане на принудителна административна мярка №19—4446-0032/17.10.2019 година на Заместник-началник 01 РУ при СДВР, с която последният на основание чл.30, ал.1, т.1 от [ЗООРПСМ](#) наложил на Г. В. П. от [населено място] забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от една години на основание чл.25, ал.1 от [ЗООРПСМ](#).

На основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните. Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211 от АПК.

СЪДИЯ: